

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Jaromírem Klepšem ve věci

žalobců a) K. G., státní příslušnost Ukrajina, nar. X
bytem X

b) D. H., státní příslušnost Ukrajina, nar. X
bytem X
zastoupen žalobkyní a) jako zákonným zástupcem

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádostí žalobců o dočasnou ochranu dne 16. 1. 2026, č. j. OAM-0015206/DO-2026 a č. j. OAM-0015265/DO-2026 jako nepřijatelných

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil 16. 1. 2026 žalobcům jako nepřijatelné jejich žádosti o dočasnou ochranu, evidované pod č. j. OAM-0015206/DO-2026 a pod č. j. OAM-0015265/DO-2026, byl **nezákonný**.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobců a **přikazuje se** mu, aby obnovil stav před vrácením žádostí o dočasnou ochranu z 16. 1. 2026, evidovaných pod č. j. OAM-0015206/DO-2026 a pod č. j. OAM-0015265/DO-2026, nejpozději do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení celkem 87 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobkyně a).

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně a) a její nezletilý syn žalobce b) (dále též společně jako žalobci) jsou občany Ukrajiny. Žalobci dříve disponovali pobytovým oprávněním z titulu dočasné ochrany v Polsku, ta jim ale v minulosti zanikla. Dne 16. 1. 2026 požádali v České republice o dočasnou ochranu podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*Lex Ukrajina*“). Jejich žádosti však žalovaný označil jako nepřijatelné s odůvodněním, že jsou nebo byli držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě EU nebo Schengenského prostoru a bylo učiněno prohlášení podle § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina*. Důvod nepřijatelnosti žalovaný vyznačil do tiskopisů žádostí vedených pod č. j. OAM-0015206/DO-2026 [v případě žalobkyně a)] a pod č. j. OAM-0015265/DO-2026 [v případě žalobce b)].

II. Podání účastníků řízení

2. Žalobci v žalobě alternativním petitem navrhovali, aby soud vyslovil nezákonnost zásahu a žalobcům přiznal dočasnou ochranu, alternativně aby vyslovil nezákonnost zásahu, žalovanému zakázal porušovat práva žalobců a přikázal obnovit stav před vrácením jejich žádostí o dočasnou ochranu.
3. Stran přípustnosti žaloby odkázali na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-753/23 *Krasiliva*, podle kterého § 5 odst. 2 *Lex Ukrajina* není v souladu s právem EU.
4. Žalobci mají za to, že nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) *Lex Ukrajina* není souladná s právem EU a nelze ji proto aplikovat. Odkázali na judikatorní závěry správních soudů o neaplikovatelnosti § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona. S ohledem na nadále platnou dohodu členských států o vyloučení aplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES¹ (dále jen „*směrnice o dočasné ochraně*“) unijní právo i nadále neomezuje druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany, neumožňuje jen souběžné čerpání dočasné ochrany ve vícero členských státech. Nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle písmene f) na uvedenou judikaturu reaguje, vede však ke stejnému důsledku.
5. Ze směrnice o dočasné ochraně neplyne, že by státy měly mít možnost Evropské komisi zasílat oznámení o hrozícím vyčerpání kapacit a že by proto členské státy následně mohly žádosti o dočasnou ochranu odmítat. Směrnice o dočasné ochraně skrze čl. 25 odst. 1 a 3

¹ o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

pamatuje na solidaritu mezi členskými státy a upravuje mechanismus kompenzace nerovnoměrného zatížení. Základním předpokladem ale je, že členské země odhadnou své kapacity hned na počátku zavádění režimu dočasné ochrany. Směrnice však nepředpokládá postup zvolený ČR, svévolné oznámení o hrozícím vyčerpání kapacit. Oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina je tedy bez právního významu a nové ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož předpisu zjevně není souladné s právem EU a nelze jej proto aplikovat.

6. Kapacitní problémy přitom zatěžují i ostatní členské státy; řešení této situace je třeba provést na unijní úrovni. ČR nemůže vlastním legislativním řešením znemožňovat přístup určité skupině vysídlených osob přístup k dočasné ochraně.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě soudu navrhnul, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Předně konstatoval, že důvodem nepřijatelnosti žádosti je § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Postupoval v souladu se zákonem, neboť žalobci figurují v platformě pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany jako bývalí držitelé dočasné ochrany v Polsku.
8. Žalovaný má za nesporné, že žalobci již v minulosti získali oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v Polsku. Konstatoval, že dočasnou ochranou se ve smyslu § 2 odst. 1 Lex Ukrajina rozumí oprávnění k pobytu na území ČR, nikoliv dočasná ochrana jako institut. Poukázal na ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 3 odst. 3 lex Ukrajina. Uvedl, že oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina ministerstvo vnitra Evropské komisi dne 25. 8. 2025 odeslalo a zveřejnilo jej vzápětí na svých internetových stránkách (Dopis Evropské komisi - Aktuální informace o migraci). Z formulace ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina pak jednoznačně plyne, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu postačí, pokud cizinec v jiném členském státě dočasnou ochranu získal, žádná další podmínka již není třeba. To znamená, že to, zda je aktuálně držitelem povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany nebo ne, není pro naplnění tohoto důvodu nepřijatelnosti rozhodné. Doplnil, že žalobci v žádosti neuvedli, že by na území žil některý z jejich rodinných příslušníků, který by již byl držitelem dočasné ochrany a nelze uvažovat ani o sloučení s jiným členem rodiny (srov. § 51 a § 52 Lex Ukrajina). Žalovaný tedy neměl jinou zákonnou možnost než žádosti žalobců o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelné.
9. Žalovaný dále požadoval, aby městský soud podal v této souvislosti k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku. Je mu známa judikatura soudů k aplikovatelnosti důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina pro jeho nesoulad s právem EU, nicméně s tímto závěrem žalovaný nesouhlasil. Až Soudní dvůr EU má v konečném důsledku rozhodnout o souladu tohoto důvodu výluky s právem EU. Měl k tomu příležitost již v rámci případu C-753/23 *Krasiliva*, kde se k uvedené otázce Soudní dvůr EU sice přímo nevyjádřil, nicméně v bodě 30 svého rozhodnutí podle žalovaného poskytnul členským státům možnost odeprít povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany osobám, které již toto povolení získaly v jiném členském státě. Odkázal také na nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a nové body jeho preambule. Tím byl podle žalovaného zpochybněn výklad Komise ve sdělení *Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382* (Úř. Věst. C 126I), který byl nadto uveden až v dokumentu týkajícím se často kladených otázek. Už za této situace podle žalovaného nejsou dány podmínky *l'acte clair* ani *l'acte éclairé* pro neaplikaci § 5 odst. 1 písm. d) nebo f) Lex Ukrajina pro rozpor s právem EU. Poukázal na rozhodnutí německého orgánu, který zamítl držiteli dočasné ochrany v ČR žádost o pobytové oprávnění z téhož titulu v SRN a nařídil mu, aby spolkové země opustil. Dokud nebude ze strany Soudního dvora jednoznačně zodpovězena otázka možnosti přesunů držitelů dočasné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

ochrany mezi členskými státy, bude žalovaný nadále nejspíše aplikovat § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.

10. Žalovaný poté s drobnými odchylkami zopakoval ty samé argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení sp. zn. 10 A 186/2025, 10 A 145/2025, 10 A 157/2025 nebo 18 A 102/2025), jimiž zpochybňoval judikaturu, která dospěla k nezákonnosti jeho postupů podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, a citoval recitály nového prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460. Podstata jeho argumentace je přes několik drobných doplnění prakticky identická s jeho vyjádřením ve věci vedené před nadepsaným soudem ve věci sp. zn. 10 A 186/2025. Žalovaný tedy své vyjádření k žalobě z valné části převzal z jiných svých vyjádření k obdobným žalobám. Soud proto – pro stručnost – stran argumentace žalovaného k zákonnosti § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina odkazuje na naraci rozsudků ve výše uvedených řízeních.
11. Na vyjádření žalovaného žalobci dále nereagovali.

III. Posouzení věci

12. Soud konstatuje, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, je tedy včasná.
13. Podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina platí, že „*Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen*“. Správní soudy ale v minulosti konstatovaly, že vyluku soudního přezkumu podle tohoto ustanovení nelze aplikovat pro její nesoulad s právem EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 25, a na něj navazující judikaturu). Žaloba je tedy také přípustná.
14. Soud připomíná, že usnesením ze dne 25. 2. 2026, č. j. 36 A 3/2026 – 38, uložil žalovanému a Policii ČR předběžné opatření spočívající v povinnosti strpět pobyt žalobkyně a) a žalobce b) na území ČR po dobu tohoto soudního řízení. Žalobce b) je v době soudního řízení nezletilý, je však zastoupen svým zákonným zástupcem, žalobkyní a), která je jeho matkou.
15. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaný s tímto postupem ve vyjádření k žalobě výslovně souhlasil a žalobci s ním nevyslovili nesouhlas.
16. Nařídit jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Soud si uvědomuje, že ve věcech, o nichž vede řízení o ochraně před nezákonným zásahem, žalovaný *zpravidla* nevede spis ve smyslu § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který by odrážel průběh správního řízení a sloužil jako podklad napadeného správního rozhodnutí, se kterým by se stěžovatel mohl seznámit dříve než v soudním řízení a reagovat na jeho obsah (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022 – 88, a rozhodnutí v něm citovaná). Nyní posuzovaná věc však představuje výjimku z tohoto pravidla. Soudu byly poskytnuty spisy vedené pod sp. zn. OAM-0015206/DO-2026 a pod sp. zn. OAM-0015265/DO-2026. Jejich obsahem je anglicky psaný dopis Evropské komisi ze dne 25. 8. 2025, lustrace žalobců, sdělení Policie ČR datované 9. 1. 2026, č. j. KRPT-7329/MPS-2026-1387728-810002-TBO, podle kterého žalobkyni a) dočasná ochrana v Polsku zanikla 16. 7. 2022 a žalobci b) dočasná ochrana v Polsku zanikla 20. 1. 2025. Součástí spisu jsou dále kopie tiskopisů žádostí žalobců o poskytnutí dočasné Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

ochrany (originály datované 16. 1. 2026), kopie cestovních dokladů žalobců, doklad o zajištění ubytování žalobců a kopie rodného listu žalobce b). Obsah všech výše uvedených podkladů je oběma stranám sporu znám a platí proto i zde, že obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, [č. 2383/2011 Sb. NSS]).

17. Žalobci ke své žalobě přiložili kopie svých žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, kopii podnájemní smlouvy, kopii rodného listu žalobce b) a kopie prvních stránek pasů žalobců. Tyto listiny jsou však již součástí správního spisu. Potvrzení o ukončení dočasné ochrany žalobců v Polsku poté není třeba důkazem provádět, neb jde o informaci důležitou pro správní, nikoliv soudní, řízení. Mezi stranami nadto evidentně není sporu o tom, že žalobcům jejich práva plynoucí z dočasné ochrany v Polsku již zanikla.
18. Žalovaný ve vyjádření odkazoval na dohodu členských států o vyloučení článku 11 směrnice o dočasné ochraně. Tento dokument není součástí správního spisu předloženého žalovaným, avšak byl podkladem pro přijetí prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382 (jde tedy o jeden z podkladů pro přípravu právního předpisu a do jisté míry o obdobu důvodové zprávy), soudu i žalovanému je jeho obsah znám z mnoha předchozích řízení o obdobných žalobách. Jde o veřejně dostupný dokument, s jehož obsahem se žalobci mohli seznámit a vyjádřit se k němu. Soud má proto za to, že jím není třeba provádět dokazování, což potvrzuje veškerá dosavadní judikatura NSS, jenž jej v řadě níže citovaných rozsudků v obdobných věcech opakovaně hodnotil, aniž by jím on nebo příslušný krajský soud v předchozích řízeních provedl dokazování. Soud neshledal důvod provádět dokazování ani Dopisem Evropské komisi – Aktuální informace o migraci, neboť ten je již také součástí správního spisu a s ohledem na konstantní judikaturu správních soudů by bylo v tomto ohledu dokazování nadbytečné. Dokument Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382 (Úř. Věst. C 126I) je přitom také veřejně dostupný a žalobci se k němu také mohli vyjádřit. Veřejně dostupné dokumenty k projednání návrhu směrnice o dočasné ochraně není také třeba důkazem provádět, neboť je to nadbytečné – Nejvyšší správní soud totiž již vysvětlil, že mechanismus přemístění byl upraven prováděcím rozhodnutím (v podrobnostech k tomu viz níže). Rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory (Erzgebirgskreis) ze dne 14. 11. 2025, č. j. 103.1/25-350-20251490/LiS, s českým překladem soud důkazem neprovedl, neboť uvedené rozhodnutí není pro posuzované řízení relevantní, jak soud vysvětlí níže.

Ve věci není zapotřebí podávat předběžnou otázku

19. Jak vyplývá z čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, povinnost položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru, vyvstane-li otázka výkladu unijního práva v jeho věci (a nejsou-li dány výjimky *acte clair* či *acte éclairé*) má pouze soud, jehož rozhodnutí v dané věci nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Vzhledem k tomu, že rozsudek městského soudu lze napadnout kasační stížností, městský soud není povinen předběžnou otázku položit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2007, č. j. 3 As 22/2006 – 138, č. 1321/2007 Sb. NSS, a na něj navazující judikatura, recentně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 6 Azs 1/2024 – 30). Nehraje přitom roli, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem. Z výše odkazované judikatury plyne, že první a základní podmínkou pro položení předběžné otázky krajským soudem nebo Nejvyšším správním soudem je, že tyto soudy považují rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce za nutné k tomu, aby ve věci mohly rozhodnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

20. K takové situaci však podle názoru městského soudu ve zde posuzované situaci nedošlo. Jak již správní soudy judikovaly v minulosti (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025 – 21), ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává ze dvou podmínek, přičemž ta první představuje toliko reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona, které podle dosavadní judikatury nejsou v souladu s právem Evropské unie. K otázce, zda je namístě podávat k Soudnímu dvoru předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rámci tzv. „dubnové judikatury“. Nejvyšší správní soud např. v bodech 43 až 47 rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. 4682/2025 Sb. NSS, již vysvětlil, proč nepodal Soudnímu dvoru předběžnou otázku stran souladu ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina s právem EU, a namísto toho přistoupil k vlastnímu vyhodnocení souladu uvedených ustanovení s právem EU. Uvedené důvody pro výše konstatovanou podobnost přitom platí také stran § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.
21. Jak konstatoval sám žalovaný, Soudní dvůr EU již měl příležitost vyjádřit se k druhotnému pohybu osob, které získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany. Ve výše uvedeném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 se přitom Nejvyšší správní soud zabýval také bodem 30 rozsudku Soudního dvora ve věci C-753/23 *Krasiliva* [srov. body 65 až 67] a žalovanému již vysvětlil, že uvedený odstavec nevylučuje možnost držitele dočasné ochrany přesunout se z jednoho členského státu do členského státu jiného. Pokud jde o nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a jeho novou preambuli, i k této otázce se již správní soudy opakovaně vyjadřovaly; v tomto ohledu městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28, a na něj navazující judikaturu (recentně zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31). Zde NSS vyslovil, že cílem nových bodů recitálu uvedeného prováděcího rozhodnutí je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně. (srov. body 13 až 15 zmiňovaného rozsudku č. j. 1 Azs 126/2025 – 28). Nedošlo tedy k legitimnímu zpochybnění výkladu Komise stran práva druhotného pohybu držitelů práv z dočasné ochrany. Aplikace evropského práva zde nečiní výkladové potíže, pro žalovaným předestřené důvody není nutné podávat novou předběžnou otázku.
22. Pokud jde o praxi německých úřadů, soud od žalovaného obdržel rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory (Erzgebirgskreis) ze dne 14. 11. 2025, č. j. 103.1/25-350-20251490/LiS. Uvedené rozhodnutí se opírá o bod 4 recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a z něj dovozuje nepřipustnost druhotného pohybu osob, které již získaly pobytové oprávnění v jiném členském státě. Jde nicméně o rozhodnutí správního orgánu, proti kterému je přípustný opravný prostředek (tj. jde o rozhodnutí v prvním stupni), a které se výslovně neopírá o judikaturu tamních soudů. Uvedené rozhodnutí samo o sobě neprokazuje, že by v Německu existovala ustálená praxe, která evropskou právní úpravu dočasné ochrany vykládá odlišně než české správní soudy; ostatně v rozhodnutí je přímo uvedeno, že tuto praxi zakládá se svou účinností nové prováděcí rozhodnutí, i v Německu tedy doposud patrně byl druhotný přesun držitelů dočasné ochrany možný (v překladu je výslovně uvedeno: „*odchylně od předchozí praxe je proto nyní u žádostí podaných po vstupu prováděcího rozhodnutí (EU) 2025/1460 v platnost dne 13. srpna 2025 nutné ověřit, zda daná osoba již má nárok na ochranu podle směrnice 2001/55/ES v jiném členském státě*“). Německé prvostupňové správní rozhodnutí tedy nemůže obstát v kontrastu s ustáleným názorem českého Nejvyššího správního soudu, který městskému soudu předkládá jasná vodítka postupu při interpretaci evropské legislativy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

23. Městský soud proto nepovažuje za nutné podat k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina s právem EU, jak požadoval žalovaný. V tomto ohledu lze totiž vycházet z konstantní judikatury správních soudů a Nejvyššího správního soudu.

Důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je neaplikovatelný

24. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
25. V projednávané věci jsou splněny první, čtvrtá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobcům pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejich práv, a to bez ohledu na to, že jim již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v Polsku. Tato skutečnost přitom sama o sobě indikuje, že podmínky pro přiznání dočasné ochrany žalobci splňují. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu žalovaného, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka testu je tím pádem taktéž splněna.
26. Zbývá tedy posoudit třetí podmínku, (ne)zákonnost zásahu žalovaného a také druhou podmínku: otázku, zda takový zásah nějak zkrátí práva žalobců.
27. Soud připomíná, že podle § 5 odst. 1 lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže
- c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu **požádal v jiném členském státě** Evropské unie,
 - d) je podána cizincem, kterému **byla udělena dočasná** nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
 - f) je podána cizincem, který **je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě** Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
- (zvýraznil soud)
28. Existence práva oprávněné vysídlené osoby (držitele dočasné ochrany) na druhotnou volbu státu pobytu je podrobně popsána jednak v již odkazovaném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 (viz body 53 až 70), a poté i v celé řadě navazujících rozsudků Nejvyššího správního soudu, v nichž shledal postup stěžovatele vůči žadatelům jako nezákonný zásah. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku již zabýval následky vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (body 53 a následující uvedeného rozsudku), ale také otázkou přemístění podle článku 15 a 26 uvedené směrnice. Navzdory nesouhlasné argumentaci žalovaného nadále platí, že přijetím prováděcího rozhodnutí došlo k odchýlení se od obecného režimu směrnice vycházejícího z kapacitních možností jednotlivých členských států, k jejichž zachování slouží právě mechanismy přerozdělování podle článku 15 odst. 5 a článku 26

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

směrnice o dočasné ochraně (viz bod 55 uvedeného rozsudku). Přímý účinek pravidla, podle něhož členské státy nemohou stanovit osobám požívajícím dočasné ochrany podmínky méně příznivé než ty vymezené ve směrnici o dočasné ochraně, je rozveden v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024 – 29 (viz body 42 až 45).

29. Jak soud připomněl již výše, nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává jednak z již existujících důvodů nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona a připojuje dodatečnou podmínku oznámení podle § 3 odst. 3 téhož zákona.
30. Otázkou nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina se kasační soud zabýval po vydání rozsudku ve věci *Krasiliva* mnohokrát (např. v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023 – 27, č. 4683/2025 Sb. NSS z 1. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024 – 42 z 3. 4. 2025 a mnoha dalších). Městský soud přitom již zohlednil rovněž navazující argumentaci žalovaného a nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina (např. již výše odkazované rozsudky v řízeních pod č. j. 10 A 186/2025 – 31, č. j. 10 A 157/2025 – 29 nebo č. j. 18 A 102/2025 – 21 a mnoho dalších). V uvedených rozsudcích již městský soud žalovanému přdestřel důvody, pro které oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina nemůže uvedený důvod nepřijatelnosti žádosti legitimovat. Uvedený závěr přitom již aproboval také Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31, bod 33).
31. Námitkami týkajícími se bodů 4 až 6 recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 se také již zabýval městský soud v rámci rozhodnutí odkazovaných v předcházejícím odstavci, Nejvyšší správní soud se těmito námitkami zabýval v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28 (a dalších jej následujících, recentně např. v již odkazovaném rozsudku č. j. 4 Azs 251/2025 – 31, bod 28). Ani zde argumentace žalovaného nepřináší ničeho nového.
32. Městský soud proto nemá důvodu odchýlit se od své dosavadní judikatury k uplatnitelnosti důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. I v tomto důvodu nepřijatelnosti žádosti žalobců o dočasnou ochranu tedy městský soud spatřuje nezákonný zásah, který současně krátí evropskou legislativou garantovaná práva žalobců na dočasnou ochranu. Splněny byly všechny podmínky pro vyslovení nezákonnosti zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Soud není nadán pravomocí sám rozhodovat o udělení dočasné ochrany, proto rozhodl o druhé možnosti přdestřené v alternativním petitu žaloby; vzhledem ke shora uvedenému podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobcům jejich žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné, byl nezákonný. Žalovanému proto v souladu s petitem žaloby zakázal pokračovat v porušování práv žalobců a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením jejich žádostí. Žádosti žalobců bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek žalobcům vydat pobytové oprávnění.
34. O nákladech řízení soud rozhodnul podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli v řízení plně úspěšní, proto mají proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. V řízení nebyli zastoupeni a své náklady soudu nevyčíslili, soud proto vycházel z obsahu spisu. Z něj se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

podává, že za odeslání žaloby prostřednictvím poštovních služeb zaplatili 87 Kč. Soud proto žalobcům přiznal náhradu nákladů v této výši, přičemž ta má být vyplacena žalobkyni a), která v řízení současně vystupuje jako zákonný zástupce žalobce b). K úhradě soud žalovanému stanovil lhůtu přiměřenou okolnostem případu. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 13. března 2026

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.